

Hồi Hai Mười Chín

Số Phận Hồng Nhan Sao Ngẩn Ngủ

Cuộc Tử Chiến Tại Hắc Tử Lâm

Hóa ra ý đồ của Dư Hải Bằng khi ngược về mạn bắc là muốn đến tổng đàn U Minh Giáo, trùng khớp với việc Kha Uyển định đi tìm và báo cho chàng hay.

Chàng định tâm gây rối và tìm hiểu thử xem giáo chủ U Minh Giáo đang mưu toan điều gì khi chiếm đoạt mất Thiên Niên Hà Thủ Ô và hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mệnh của nhị phái Hoa Sơn và Võ Đang !

Bây giờ, một khi Kha Uyển đã minh định rõ là thế thì Dư Hải Bằng rất dễ dàng có một ý niệm về mưu toan của giáo chủ U Minh Giáo ! Do lão không có được Tam Ma tử kiếm lệnh thật, nên lão đã nhờ vào Hắc Tử Lâm bí đồ để buộc Tam Ma phải giúp lão trong thời hạn một năm ! Sau một năm đó, khi mưu đồ bá chủ thiên hạ đạt được hoặc không thì đến lượt lão phải lo ứng phó với Tam Ma ! Vì thế, lão đã thiên phương bách kế muốn sang đoạt Hồi Nguyên Đan trên người Dư Hải Bằng để lão đủ đầy nội lực và tu luyện thần công cái thế ! Khi Hồi Nguyên Đan vô phương thu hồi thì lão lại đổi sang phương kế khác bằng cách chiếm đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô và Hà Thủ Ô bảo mệnh để hoàn thành tâm nguyện ! Lão biết được điều này có lẽ là do Mạc Hà và Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật chưởng môn môn phái Hoa Sơn đã bị lão bắt giữ nói lộ ra !

Vì thế Dư Hải Bằng càng nôn nóng hơn khi muốn đi ngay đến Ngũ Hành Sơn là tổng đàn của U Minh Giáo. Chàng càng đến sớm chừng nào thì thời gian luyện công của lão giáo chủ U Minh Giáo càng ngắn chừng nấy ! Kéo đến khi lão luyện xong thần công thì vô hình chung Võ Lâm Trung Nguyên sẽ có thêm một đại địch ngang tầm với Tam Ma thì khốn !

Thế nhưng cước trình của các giai nhân là Tư Đồ Linh, Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ dù là hảo thủ cũng không thể đi nhanh bằng chàng. Huống chi Dư Hải Bằng còn phải quan tâm chăm sóc đến Kha Uyển nữa.

Biết sự nóng lòng của Dư Hải Bằng là chính đáng nên đêm đó, trong khi dừng chân để nghỉ ngơi, Kha Uyển có đến gặp riêng chàng !

Kha Uyển chủ động hỏi trước:

- Đại ca nóng lòng lắm phải không ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng sau khi nói mọi nhận định của chàng cho Kha Uyển nghe xong, chàng còn nói:

- Chậm một ngày, nguy một ngày ! Đại ca không thể không nóng lòng !

- Vậy còn Tam Ma thì sao ? Đến lúc đó, đại ca làm sao đối phó được với cả một U Minh Giáo có Tam Ma trợ lực ?

Dư Hải Bằng không tỏ ra ngần ngại khi nói:

- Khi trước khác, bây giờ khác ! Đụng độ với một trong Tam Ma thì đại ca không việc gì phải sợ ! Còn nếu Tam Ma cùng một lúc xuất hiện thì đại ca vừa chạy vừa phá phách một phen !

- Đại ca làm như thế thì có ích gì chứ ?

- Quần hùng đang hội tụ tại Thiếu Lâm, sẵn sàng đương đầu với bọn chúng, đại ca muốn nhân lúc này hạ bớt tên nào đỡ tên đó. Còn không nữa thì cũng làm cho bọn chúng nhụt bớt đi phần nào nhuệ khí ! Đại ca nói không đúng sao ?

- Đúng thì cũng đúng, nhưng lại không đáng !

- Sao lại không đáng ?

Kha Uyển thở dài thườn thượt cứ như một lão bà, sau đó mới nói:

- Mấy ngày qua, những chuyện gì liên quan đến đại ca, tiểu muội đã biết cả rồi ! Tiểu muội cũng biết việc đại ca lần lượt có lời hứa với các vị tỷ tỷ ! Hơn nữa, tâm tình của chư vị tỷ tỷ ra sao, tiểu muội cũng rõ ! Đại ca sao lại cư xử tệ với họ quá vậy ?

- Tệ ? Đại ca đã làm gì mà Uyển muội trách đại ca ?

- Còn không à ? Hễ đi thì đi một mạch, không nói năng với ai cả ! Còn mỗi lúc dừng chân thì cứ câu: “nam nữ hữu biệt !” đại ca lại lảng ra xa ! Như vậy không phải tệ sao ?

Một thiếu nữ đang độ tuổi mới lớn như Kha Uyển thì làm sao biết nói được lời này ? Dư Hải Bằng thừa năng lực để đoán rằng là do mấy nàng kia đã than phiền gì đó nên Kha Uyển mới nghe và nói thay cho họ !

Chàng thở ra một hơi dài rồi nói:

Uyển muội nhận định thật là tinh tế ! Nhưng đại ca đang có một nỗi khổ tâm không sao nói được !

- Là khổ tâm gì vậy, đại ca ?

- Ồm ! Uyển muội biết thế là đủ rồi, đừng hỏi thêm nữa ! Đại ca không nói được đâu !

- Đại ca nghĩ cũng lạ ! Đã bảo có khổ tâm, nếu đại ca không chịu nói ra thì ai mà biết được là có hay không ?

Dư Hải Bằng bật cười:

- Đúng thật ! Nhưng nếu đại ca muốn nói ra điều đó thì biết nói với ai đây ? Với mấy nàng đó thì đại ca lại không dám !

- Thì còn tiểu muội đây ! Đại ca là đại ca của muội, việc của đại ca là việc của muội ! Đại ca nói với muội cũng được vậy ! Không lẽ đại ca không tin muội sao ?

Làm sao mà Dư Hải Bằng dám nói điều đó cho Kha Uyển nghe ? Nhưng ngay lúc đó, Dư Hải Bằng chợt phát hiện có nhiều tiếng bước chân đang đến khá gần ! Biết chắc là mấy nàng kia do tò mò nên lên đi đến, Dư Hải Bằng bèn nhân câu nói của Kha Uyển mà thổ lộ luôn !

Chàng nói:

- Uyển muội nói cũng phải ! Đại ca nếu không nói cho Uyển muội nghe thì biết nói với ai bây giờ ? Thật sự, đại ca đã rõ tình ý của họ đối với đại ca, nhưng đại ca còn vướng bận một chuyện hết sức hệ trọng ! Nếu đại ca không nói thì họ không biết, còn nếu nói ra thì sợ họ lại không tin ! Đâu, Uyển muội hãy nghe thử xem rồi trả lời cho đại ca biết là muội có tin hay không nha ! Chuyện là thế này ! Một lần nọ, lúc đại ca bị rơi vào tay Nhị Ma và Lão giáo chủ U Minh Giáo thì...

Với Uyển Nhi thì đúng là Dư Hải Bằng dễ thổ lộ hơn, nhưng chàng cũng phải lựa lời để một thiếu nữ đang độ tuổi mới lớn dễ hiểu hơn và không đặt quá nhiều vấn nạn vượt quá tầm hiểu biết ! Và đương nhiên là mấy nàng kia đều nghe rõ không sót một lời.

Dư Hải Bằng vừa nghe được những tiếng thở dài thâm lặng của cả ba ! Nhưng Dư Hải Bằng lại không biết rằng trong ba tiếng thở dài lặng lẽ đó có một tiếng thở dài ẩn chứa một niềm vui thầm kín, khác hẳn hai tiếng thở dài kia !

Và một khi Uyển Nhi đã hiểu được nỗi lòng của Dư Hải Bằng thì chính Uyển Nhi cũng không biết phải nói những lời gì ! Do đó, Uyển Nhi cũng tỏ ra trầm mặc không kém gì tâm trạng của Dư Hải Bằng lúc bấy giờ !

Một lúc sau, Dư Hải Bằng chợt lên tiếng, phá tan sự tĩnh lặng:

- Uyển muội ! Hay Uyển muội hãy chậm chân cùng đi với chư tỷ tỷ, đại ca không thể trùng trùng mãi như thế này được đâu !

Kha Uyển ngược đầu lên nhìn Dư Hải Bằng với ánh mắt ngây thơ trong sáng, nhưng vẫn ẩn hiện một sự lo âu. Kha Uyển đáp:

- Được rồi ! Nhưng đại ca phải cẩn trọng đó ! Đại ca định khi nào sẽ đi ?

- Ngay bây giờ ! Uyển muội không nghe đại ca nói gì sao ? Sớm được giờ nào đỡ lo được giờ đó !

- Đại ca có định đến gặp chư tử tử không ?

- Không cần đâu ! Uyển muội cứ nói với chư tử tử thì họ sẽ hiểu ngay thôi. Đừng lo cho đại ca, mà hãy tự bảo trọng đấy. Đại ca đi đây !

Thế nhưng, Kha Uyển vội vã kêu Dư Hải Bằng dừng lại. Đoạn nàng điềm chỉ cho Dư Hải Bằng biết rõ vị trí, nơi năm vị chư ông môn đang bị U Minh Giáo giam giữ. Sau đó, Kha Uyển còn nói:

- Ba ngày nữa bọn muội sẽ đến nơi ! Đại ca hãy bảo trọng !

Hiểu được ý của Kha Uyển là muốn chàng hãy chờ đợi bọn họ cùng đến nên Dư Hải Bằng vừa gật đầu, vừa tung người lướt vượt đi vào đêm đen sâu thẳm !

oOo

Ngũ Hành Sơn vốn là một dãy núi kéo dài theo hình cánh cung với bốn đỉnh núi ! Đứng trấn ngay trước hình cách cung ở phần lõm là một ngọn cô phong sừng sững như muốn che chắn cho bốn đỉnh kia thấp hơn ở phía sau ! Ngược lại, cả bốn đỉnh núi kia lại như muốn bao che cho ngọn cô phong phía trước bởi vòng cung như một bức tường thành vĩ đại !

Do đó, bất kỳ ai muốn thâm nhập vào vị trí trung tâm của Ngũ Hành Sơn thì từ phương vị nào cũng vậy, đều khó lòng thoát được tai mắt của những người đang lưu trú tại Ngũ Hành Sơn ! Cụ thể là giáo đồ U Minh Giáo đang dùng Ngũ hành Sơn là tổng đàn của giáo phái !

Vì thế, Dư Hải Bằng dù liệu mình đến mấy, chàng cũng không dám đường đột đi ngay vào Ngũ hành Sơn lúc vằng dưng vẫn còn đang chiếu sáng !

Nấp ở một chỗ khuất một phía chính diện Ngũ hành Sơn, tức là phía trước ngọn cô phong cao sừng sững, Dư Hải Bằng vốn đang nôn nóng cho bóng hoàng hôn buông phủ thì chàng càng nôn nóng hơn khi cảm nhận được một không gian yên tĩnh đang bao trùm một phạm vi Ngũ hành Sơn rộng lớn !

Vùng rừng núi vốn yên tĩnh, nhưng không thể là sự yên tĩnh của một nơi ẩn chứa không biết bao nhiêu là người thuộc U Minh Giáo như thế này ?

Đối với ai khác do công phu kém cỏi thì khác, còn đối với Dư Hải Bằng có đến hơn trăm năm công phu tu vi thì chàng cảm thấy bất an khi bằng vào thính lực của

chàng, chàng không phát hiện được bất kỳ một tiếng động hay một âm thanh nào khả nghi cả !

Những âm thanh, tiếng động đúng ra phải có của một số đông người đang ẩn nấu thì ở đây lại không có !

“Bọn chúng án binh bất động như thế này có phải là đang giăng bẫy không ? Nếu có thì bọn chúng bẫy ai ? Bẫy ta chăng ? Làm sao bọn chúng biết rằng ta sẽ đến mà giăng bẫy và chờ đợi ? Hay bọn chúng không còn ở đây nữa ? Có phải thế không ?”

Càng suy nghĩ, Dư Hải Bằng càng cảm nhận sự nôn nao khó tả đang dấy lên trong lòng. Với sự nôn nao đó, Dư Hải Bằng mơ hồ nghĩ rằng sự yên tĩnh đang bao trùm ở Ngũ hành Sơn chính là sự yên tĩnh của chết chóc !

Vì thế, ngay lúc vắng dương đồ ối vừa nép mình vào một trong bốn đỉnh núi phía sau thì Dư Hải Bằng liền như một làn khói mờ nhạt lao vun vút đến ngọn cô phong ngay tức khắc !

Và sự nhận định mơ hồ của chàng bỗng chốc hóa thành sự thật !

Một sự thật hiển nhiên được minh chứng bằng năm thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo ! Chúng bị vỡ ruột phanh thây nằm chết ngay trên con đường sơn đạo dẫn đi ngoằn ngoèo theo chân ngọn cô phong.

“Bạch Diện Ma ? Cung cách hạ thủ này chính là tiêu ký của Bạch Diện Ma đây, không thể nào sai được ! Tại sao lại như thế ? Sao bọn chúng lại tự tàn sát lẫn nhau như thế này ?”

Vận lực lên song thủ, Dư Hải Bằng thận trọng đi lướt dần vào sâu hơn !

Lần lượt, Dư Hải Bằng càng đi sâu vào bên trong thì chàng càng gặp nhiều thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo xấu số ! Và trong số những thi thể này, Dư Hải Bằng liền nhận ra tiêu ký của Bạch Diện Ma chiếm một phần lớn ! Chỉ có một số ít là có tiêu ký của Hắc Diện Ma ! Thỉnh thoảng Dư Hải Bằng mới phát hiện được vài thi thể chết theo cung cách khác biệt ! Vài thi thể này có vẻ ngoài như khi đang nằm ngủ ! Đã thế, ở khóe miệng lại ẩn ước một nụ cười ! Cứ như họ đang mộng mị về một chuyện gì đó lý thú trong lúc ngủ và đã ngủ luôn một mạch cho đến hết đời !

“Nhân Diện Ma ? Cứ theo ác danh ác hiệu thì cách chết này mười phần đến chín là do Nhân Diện Ma hạ thủ ! Là công phu gì quái đản như thế này ? Trông bọn chúng chết thật là yên lành ! Đúng là ma nhưng vẫn còn tính người, chứ không như Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma chỉ vui thú với cảnh đồ sát ! Hừ !”

Được một lúc quan sát, Dư Hải Bằng khi đã tin chắc tại Ngũ hành Sơn không còn bóng dáng một ai, chàng vèn quày quả đi đến một động thất là nơi năm vị chưởng môn nhân bị giam giữ, như lời Kha Uyển đã mách bảo !

Nhưng khi đến được nơi đó, dù đã sẵn lòng hồ nghi, Dư Hải Bằng cũng cảm thấy bất ngờ khi chỉ nhìn thấy một động thất trống không !

Rảo tìm một vòng rộng, sau khi nhận diện từng thi thể một, Dư Hải Bằng không thể không có nhận định như sau: lão giáo chủ U Minh Giáo do mâu thuẫn gì đó với Tam Ma nên cố sự mới xảy ra như thế này ! Và lão đã bỏ chạy tháo thân ! Cùng đi với lão còn có một số giáo đồ tin cẩn đã áp giải cả năm vị chưởng môn nhân !

Chứ nếu đã là trận đồ sát thực sự thì năm vị chưởng môn khó mong thoát được móng vuốt tử thần chạm đến ! Cùng lắm là chỉ còn mỗi một mình lão giáo chủ chạy thoát được thân mà thôi !

Sau khi mình định được điều đó, Dư Hải Bằng tuy thất vọng nhưng cũng phần nào mừng trước sự phân rã tất yếu phải có trong hàng ngũ những ác nhân ! Ác lai, ác báo !

Không còn việc gì để làm, Dư Hải Bằng cũng không muốn phí thời gian lưu lại chỗ chết chóc này để chờ đợi bọn người Kha Uyển đi đến ! Hơn nữa, chàng còn muốn nhanh chóng được đến Thiếu Lâm để cùng hội tụ với quần hùng, đề phòng Tam Ma phát cuồng và gây thêm thảm cảnh kinh thiên động địa !

Chàng vội vàng lao ngược ra, theo hướng cũ mà chạy như bay, mong đón đầu bọn người Kha Uyển đang đi đến đây !

Khi bình minh vừa ló dạng, Dư Hải Bằng bất giác động tâm lúc nhìn thấy nhiều dấu máu loang lổ còn vấy trên mặt đất ở một ngã ba quan đạo !

Đi theo dấu vết đó, Dư Hải Bằng chợt kinh tâm khi nhận ra thi thể của một nữ nhân đang nằm co quắp bên vệ đường !

Vút !

- Uyển muội ! Sao lại thế này ! Uyển muội ! Uyển muội !

Bồng xóc thi thể của Kha Uyển lên, Dư Hải Bằng mắt lộ những tia hung quang khủng khiếp khi chàng đảo nhìn về tứ phía !

Dư Hải Bằng đang tìm gì ? Thủ phạm đã hạ thủ Kha Uyển ư ? Không phải ! Vì Dư Hải Bằng đang thấp thỏm nói lên thành tiếng:

- Bọn họ không sao cả ? Nhưng bọn họ đã bỏ đi đâu ? Sao bọn họ nỡ tâm bỏ Uyển muội trợ một mình ? Tại sao chứ ? Tại sao ?

Là hoàng thiên hữu nhân hay chính tiếng gào thét của Dư Hải Bằng đã tạo ra kỳ tích ?

Không thể nào biết được ! Và Dư Hải Bằng cũng không lưu tâm lý giải điều đó !
Chàng cũng không thêm lưu tâm đến bất kỳ việc gì khác ngoài tiếng rên rỉ yếu ớt của
Kha Uyển đang nằm vắt vẻo trên tay chàng !

Dư Hải Bằng nửa mừng nửa sợ khi khe khẽ đặt Kha Uyển nằm xuống !

- Uyển muội ! Uyển muội có nghe ta gọi không ? Là đại ca đây ! Đại ca của Uyển
muội đây ! Mau đáp lời đại ca đi ! Uyển muội !

Tiếng kêu xé lòng của Dư Hải Bằng đã được cao xanh đáp lại ! Có tiếng Kha
Uyển ào ào như trong mơ... một giấc mơ duy nhất đang ám ảnh mọi trí nghĩ của Kha
Uyển nếu còn cho đó là trí nghĩ:

- Hắc... Tử... Lâm... ! Lão... đã... đưa... mọi... người... đến... Hắc...

- Uyển Nhi ! Đại ca đã nghe, đừng nói nữa ! Hãy cố gắng chịu đựng rồi đại ca
sẽ.. ! Uyển muội ! Uyển muội sao lại vội đi như vậy ? Uyển muội đã không nói là thích
sống với đại ca sao ? Uyển muội đừng lừa gạt đại ca, làm cho đại ca đau lòng ! Lưu lão
tặc ! Lưu lão tặc ! Ta phanh thây ngươi ! Ta giết ngươi !

Phát cuồng đến cực độ, Dư Hải Bằng chưa một lần nào phải phát cuồng đến thế
này ! Khi mẫu thân chàng bị hại, chàng cũng phát cuồng nhưng là sự phát cuồng của
một kẻ vô phương báo được thù ! Còn lúc này, sự phát cuồng của Dư Hải Bằng là sự
phát cuồng của một nhân vật thừa năng lực thét gió gào mây, đập bằng được tất cả mọi
chướng ngại ! Do đó, sự phát cuồng của Dư Hải Bằng lần này được phát huy trọn vẹn !

Sự phát huy trọn vẹn đó được thể hiện bằng một thân pháp quán tuyệt nhân trần,
dù Dư Hải Bằng đang phải mang theo người một trọng lượng thêm vào là thi thể của
Kha Uyển !

Và thân pháp đó quán tuyệt đến độ khi Dư Hải Bằng còn cách Hắc Tử Lâm độ
một dặm thì chàng đã lao vượt qua lần lượt ba nhân vật quái đản ! Ba nhân vật này
dường như cũng đang hướng về Hắc Tử Lâm như chàng vậy !

Nhân vật đầu tiên chàng vượt qua là một hắc y quái nhân với Hắc Diện !

Nhân vật thứ hai kế đó là Bạch bào quái nhân, có sắc diện trắng bạch !

Cả hai nhân vật này Dư Hải Bằng đã từng biết mặt biết danh ! Đó là Bạch Diện
Đệ Nhị Ma và Hắc Diện Đệ Tam Ma !

Và đương nhiên, nếu hai nhân vật đó là Nhị Ma thì nhân vật còn lại đang đi đầu
phải là Đệ Nhất Ma Nhân Diện !

Với trường bào nho nhã, đội mũ nho quan, Nhân Diện Ma không khác nào một
nhân vật võ lâm bình thường vô thưởng vô phạt !

Chỉ khi Nhân Diện Ma cất giọng lạnh lẽo đến cực độ hỏi với theo chàng lúc lão nhìn thấy thân pháp quán tuyệt của chàng, thì Dư Hải Bằng mới biết Nhân Diện Ma đúng là Tâm Ma nhưng lại có Nhân Diện.

- Hừ ! Tiểu tử nào lại muốn lòn mắt Tam Ma chúng ta đó ?

- Lão đại ! Là tiểu oa nhi hôm trước đã thương lão Tam đó !

Vù... Vù...

Vút ! Ào... Ào...

Bất cần một lời hô hoán nào, khi vừa được Đệ Nhị Ma Bạch Diện nói như thế thì Nhân Diện Ma liền lẳng lặng đẩy vút một kinh vào hậu tâm Dư Hải Bằng !

Nhưng Dư Hải Bằng đã điềm nhiên tiếp tục lao đi sau khi khẽ lách thân tránh ngọn chưởng đó ! Đồng thời chàng cao giọng ném lại cho Tam Ma nghe một câu:

- Nhớ đấy ! Tiểu gia sẽ chờ bọn lão ở Hắc Tử Lâm ! Mọi ân oán trước sau gì tiểu gia sẽ tính hết với bọn lão ! Hừ !

Vút !

Vút ! Vút ! Vút !

- Tiểu súc sinh ! Người thử đứng lại xem nào !

Nhưng Dư Hải Bằng vào lúc này không còn ý tưởng nào khác ngoài việc tìm và gặp cho bằng được Lưu lão tặc, giáo chủ U Minh Giáo. Chàng chỉ muốn băm vằm lão ra thành ngàn mảnh vụn ! Mối gia thù của chàng tự chung là do lão gian tặc đó ! Bao cơ cực giải dầu với mấy phen suýt thảm tử cũng do lão tặc họ Lưu ! Đến Kha Uyển nếu xét về bối phận thì là tiểu diệt nữ của lão, là nghĩa muội của Dư Hải Bằng bây giờ cũng do lão tặc họ Lưu hãm hại ! Lão là quái xà quái thú chứ không còn là giống người nữa !

Vì thế, Dư Hải Bằng không vì sự rượt đuổi của Tam Ma, vì đòn áp kích ám muội vừa rồi của Đệ Nhất Ma, vì những lời thóa mạ đang ném theo của Tam Ma mà quên đi ý niệm đang khởi sát của chàng. Chàng không muốn vì Tam Ma khiến cho ý niệm của chàng phải đình trệ ! Ai muốn hiểu thế nào cũng được ! Dư Hải Bằng chỉ cần lão tặc họ Lưu mà thôi ! Duy một mình lão mà thôi ! Bằng không huyết khí đang sôi sùng sục trong người chàng sẽ làm cho huyết quản phải vỡ tung ra mất !

Bởi đó, Dư Hải Bằng cứ ngang nhiên lao đi mãi miết, để mặc cho Tam Ma cứ việc đuổi theo.

“Cứ đến Hắc Tử Lâm đã ! Hừ ! Lưu lão tặc ! Bọn Tam Ma còn ngần ngại Hắc Tử Lâm chứ tiểu gia thì không đâu ! Phen này tiểu gia không giết được lão thì không làm người !”

Một dặm đường thoáng chốc đã hết ! Hắc Tử Lâm đã ở ngay trước mặt !

Đã trông mau đến được Hắc Tử Lâm thì một khi đã đến nơi, chàng đâu màng quan tâm đến những biến đổi gì ở bên ngoài Hắc Tử Lâm, Dư Hải Bằng vẫn ngang nhiên lao luôn vào dãy rừng thâm u và tối đen như chốn không người !

- Ai ?

Ầm ! Hự !

“Hừ ! Lão cứ ngỡ Hắc Tử Lâm bao năm rồi là cấm địa, nên ngang nhiên kéo đến làm chỗ dung thân ! Lại còn cắt đặt người canh giữ nữa à ?”

Một tên vô danh tiểu tốt nào đó là giáo đồ U Minh Giáo do phận sự nên không thể không lên tiếng hỏi ! Thế là Dư Hải Bằng liền thưởng cho tên đó một cước như trời giáng !

Tiếng động đó vô hình chung đã làm cho khu Hắc Tử Lâm náo nhiệt hẳn lên !

Một vài tên giáo đồ U Minh Giáo liền nghênh ngang tiến ra quát hỏi:

- Là nhân vật nào vừa xâm nhập...

- Là ta đây !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Vút !

Bồng Kha Uyển tiến tới, xuyên qua vùng rừng tối đen thâm u, bước thẳng vào vùng quang lâm sáng lòa ánh dương quang ! Bao nhiêu cử chỉ đó được Dư Hải Bằng thực hiện cứ như Hắc Tử Lâm vốn là nhà của chàng vậy !

Do đó, do đây vốn là chỗ thân quen của Dư Hải Bằng, nên chàng cứ điềm nhiên đi xăm xăm đến một chỗ có đông người tụ tập nhất ! Vì Dư Hải Bằng đã nhìn thấy rõ một trong đám đông bọn U Minh Giáo giáo đồ là kẻ mà chàng đang muốn tìm. Giáo chủ U Minh Giáo ! Lão tặc họ Lưu !

Thái độ của chàng, gương mặt lạnh như hóa đá của chàng, tia sát khí ánh lên từ đôi mắt của chàng, cộng thêm vào đó là thi thể của một tiểu cô nương trên tay chàng. Tất cả những điều đó đã làm cho bọn U Minh Giáo giáo đồ phải chột dạ !

Lão tặc họ Lưu cũng chột dạ không kém ! Tuy gương mặt như da người chết của lão không một biểu hiện gì chứng tỏ lão đang chột dạ, nhưng cứ theo đôi mắt đang lảo liêng của lão cũng đủ biết lão không muốn gặp Dư Hải Bằng chút nào hết !

Và dựa theo ánh mắt của lão tặc họ Lưu, bằng khóe mắt Dư Hải Bằng đã nhìn thấy một nhóm đúng tám người gồm ba nữ và năm nam đang túm tụm ngồi ở một xó ! Hóa ra nhóm nhân vật đó chính là những nhân vật tiêu biểu của năm môn phái và tam bảo trên giang hồ !

Họ là chưởng môn nhân của năm môn phái ! Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn và Côn Luân ! Còn ba nữ nhân kia lần lượt là người của Thanh Vân Bảo, Hồng Hạc Bảo và Thiên Địa Bảo !

Cùng theo ánh mắt thất thần đó của lão tặc họ Lưu, Dư Hải Bằng biết thừa ý định của lão ! Nếu cần, lão sẽ dùng tám nhân vật kia để cứu nguy cho chính mạng lão !

Vờ như không biết gì về định ý của lão, hay nói đúng hơn là Dư Hải Bằng lúc này không cần quan tâm đến việc gì khác ngoài lão, nên chàng vẫn trầm trọng đặt bước chân tiến luôn về phía trước !

Không một lời găm thét vì không cần ! Không chọn lựa thái độ cũng vì cũng không cần nốt ! Khi bọn U Minh Giáo giáo đồ rút cuộc không chịu đựng được đã cùng nhau ào ra thì Dư Hải Bằng cứ lặng lẽ giữ thi thể Kha Uyển trên tả thủ còn hữu chưởng thì vẫn mạnh ra:

- Tặc tử nông cuồng ! Người muốn tìm chết hử !

Ầm ! Hự !

- Tiến lên đi ! Giết tiểu tử đi !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Nhào ra một, giết một ! Năm bảy tên lao ra thì giết hết năm bảy tên !

Mãi đến sau lượt chưởng thứ ba của Dư Hải Bằng thì lão tặc họ Lưu mới găm lên:

- Dư Hải Bằng ! Người không xem bốn nhân ra gì sao ? Người đến đây có việc gì ?

- Ha... Ha... Ha... ! Ta tưởng lão sợ quá hóa câm rồi chứ ? Lão hỏi ta muốn gì à ? Ta chỉ muốn giết lão thôi !

- Dư Hải Bằng ! Đã tam phen tứ thứ người gây rắc rối cho bốn nhân, bốn nhân còn chưa giết người mà người lại muốn điều ngược lại sao ?

- Câm ! Cả nhà họ Dư ta là do ai giết hại ? Mấy phen ta tận khổ là vì ai ? Lão còn mồm mép định chạy tội nữa sao ?

- Dư Hải Bằng ! Kẻ nào sát hại Uyên Ương song kiếm thì người tìm kẻ đó. Có gì người đổ vấy lên người bốn nhân ?

- Ha... Ha... Ha... ! Lão câm miệng lại đi ! U Minh Giáo là của lão... bất cứ một tội ác nào do U Minh Giáo gây ra đều là do lão, theo lệnh của lão ! Lão có một chuyện ác nào mà lão từ ? Hay lão bảo ta lão là một chính nhân quân tử, luôn có những hành vi phù hợp đạo nghĩa võ lâm ?

- Dư Hải Bằng ! Người phải câm miệng lại là người mới đúng ! Bốn nhân đã làm gì sai nào ?

- Lập U Minh Giáo nhằm bá chủ võ lâm ! Vì Tam Ma tử kiếm lệnh cùng Hắc Tử Lâm bí đồ lão đã ám hại lần lượt tam vị chưởng môn nhân tam phái và bội tín với Tam Thủ thư sinh ! Dùng Tam Ma như một công cụ huyết tẩy Hoa Sơn và Võ Đang nhị phái ! Chiếm đoạt luôn báu vật trấn môn của hai phái này ! Sau cùng, đang tay sát hại một tiểu diệt nữ của bằng hữu thâm giao ! Bất nhân bất tín, bất nghĩa ! Tội của lão trời không dung đất không tha. Lão bảo lão không làm điều gì sai sao ?

Lão U Minh Giáo giáo chủ tuy gương mặt không có gì thay đổi nhưng toàn thân lão đã run bắn lên trước những lời nói vạch trần tội ác của lão do Dư Hải Bằng nêu ra ! Điều đó chứng tỏ lão đang cảm phần đến cực độ ! Lão nhìn Dư Hải Bằng chằm chằm như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy !

Do lão mãi chú ý đến chàng nên lão hoàn toàn bị bất ngờ khi có tiếng thét lạnh lãnh xuất phát từ chỗ nhóm tù nhân của lão:

- Lưu lão tặc ! Lão còn định chối tội nữa sao ? Hãy xem chưởng của bốn cô nương đây !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Đưa mắt nhìn qua, Dư Hải Bằng kịp nhận ra tiếng thét và luồng chưởng kinh đó là do Tư Đồ Linh đánh ra ! Chàng cũng phải sửng sờ kinh ngạc như Lão giáo chủ khi lão gầm lên thịnh nộ:

- Tiểu nha đầu ! Ai đã giải huyết cho ngươi ! Muốn chết !

Lão vẩy ra một ngọn chưởng đỡ thẳng vào chưởng lực của Tư Đồ Linh.

Ầm !

Có lẽ do một đằng thì bất ngờ, còn một bên nguyên là chủ động, nên sau khi chưởng kinh va vào nhau thì cả hai đều tỏ ra ngang tài ngang sức !

Trong khi song phương đang tiếp tục chuẩn bị ra chiêu kế tiếp, Dư Hải Bằng nhanh tốc đảo người.

Một bọn gồm năm tên giáo đồ U Minh Giáo đoán được ý đồ của Dư Hải Bằng là muốn giải huyết cho bọn nạn nhân ! Chúng bèn túa cả ra quyết ngăn chặn hành vi của Dư Hải Bằng !

Động nộ, Dư Hải Bằng quát lên:

- Lui !

Vù... Vù... !

Ầm ! Ầm !

Ngay lúc đó, âm thanh cuồng nộ của lão giáo chủ U Minh Giáo chột vang lên:

- Tiểu liễu đầu ! Đến Tư Đồ Quang còn không là đối thủ của bốn nhân hướng gì là người ! Đỡ !

Đổi lại, Dư Hải Bằng chợt nghĩ đến một điều khi chàng nghe Tư Đồ Linh quát trả lại lão giáo chủ:

- Lão đừng nghĩ rằng lão hơn được gia huynh là hơn được bốn cô nương ! Này !

Lưu giữ thật kỹ mối nghi nan vừa nảy sinh trong lòng, sau khi bằng đơn chưởng chấn lực được bọn giáo đồ U Minh Giáo, Dư Hải Bằng bèn nhanh tay giải huyết cho các vị chưởng môn nhân cùng Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ !

Và còn nhanh hơn khi Dư Hải Bằng đau đến xé lòng vừa giao thi thể Kha Uyển cho Tư Mã Hoa, chàng vừa rút lên:

- Nhị vị cô nương hãy chăm sóc giùm Uyển muội đây !

Vút !

Nói xong, Dư Hải Bằng liền triển khai thân pháp Thiên Thốn địa xúc nhanh không thể tả, lao đến bọn giáo đồ U Minh Giáo còn bàng hoàng đứng quanh đó !

Thế nhưng, khi chàng chưa kịp ra tay thì tai chàng liền nghe một tiếng gió rít kỳ hoặc ! Kinh nghi, Dư Hải Bằng quay đầu nhìn về phía đã phát ra âm thanh đó ! Chàng sững sờ đến tròn miệng khi nhìn thấy từ tâm chưởng của lão giáo chủ U Minh Giáo đang xuất hiện một ngọn chưởng phong đặc dị !

Nó vẫn là chưởng phong nhưng không tỏa rộng ra như bất kỳ một loại chưởng phong nào khác !

Ngược lại, nó cứ cuộn tròn lại như một quả cầu và cứ bằng bạng lao vào lớp sóng kinh của Tư Đồ Linh ! Đó chỉ là một quả cầu nên uy lực của nó được tập trung trọn vẹn ! Vì thế quả cầu kinh lực đó cứ ngang nhiên xuyên qua lớp sóng kinh dày đặc của Tư Đồ Linh và cứ thế nó lao ập vào chính diện của nàng !

“Công phu quái quỷ gì đây ? Nguy cho Tư Đồ Linh mất !”

Không riêng gì Dư Hải Bằng, mà năm vị chưởng môn nhân, Tư Mã Hoa, Tư Không Huệ cùng bọn giáo đồ U Minh Giáo đều như chết lặng cả thần hồn khi mục kích công phu quái lạ của giáo chủ U Minh Giáo !

Tuy biết rằng, bây giờ mới biết, là Tư Đồ Linh có thể đấu ngang tay với lão tặc họ Lưu, nhưng với loại công phu đặc dị này của lão thì Dư Hải Bằng không dám chắc vào điều đó nữa ! Do đó, từ một khoảng cách khá xa, Dư Hải Bằng vừa lao đến, vừa xuất chưởng bằng cả song chưởng theo chiêu Thiên Địa giao thái ! Đồng thời chàng cũng giận dữ gầm lên:

- Lưu lão tặc ! Chớ có đắc ý ! Xem đây !

Veo... Veo...

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm !

Hự !

Sau một tiếng kêu đau đớn, Tư Đồ Linh liền bị đẩy lùi lại khá xa ! Nếu nàng không kịp rơi vào vòng tay của Dư Hải Bằng vừa đến thì có lẽ nàng đã bị đẩy tít vào khoảng tối đen thâm u rồi !

Vừa đỡ lấy tấm thân kiều diễm đó, Dư Hải Bằng vừa bàng hoàng kêu lên:

- Là thần công lão vừa tu luyện xong à ? Đó là thần công gì vậy ?

Đáp lại, lão giáo chủ cười lên sặc sụa:

- Ha... Ha... Ha... ! Rõ là ếch nằm đáy giếng nên không biết trời cao đất rộng như thế nào ! Dư Hải Bằng ! Người tưởng người có thể hơn được bốn nhân sao ? Ha... Ha... Ha... !

- Hừ ! Ta không tin lão có thể hơn được Đệ Tam Ma Hắc Diện !

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Bọn già cổ hủ đó à ? Rồi người xem, sớm muộn gì bốn nhân cũng làm cho Tam Ma khuất phục thôi ! Không lâu lắm đâu ! Hắc... Hắc... Hắc... !

Đã được Kha Uyển báo trước nên Dư Hải Bằng không thể không lo sợ khi nghe những lời này của lão tặc họ Lưu ! Thần công đã quái dị, lão lại còn có Thiên Niên Hà Thủ Ô và hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mệnh trợ lực nữa ! Không khéo lão sẽ đạt đến cảnh giới thượng thừa mất ! Và lúc đó, lời của lão sẽ biến thành sự thật ! Rồi đây Tam Ma sẽ phải khuất phục trước uy vũ của lão thật ! Họa kiếp rồi sẽ giáng xuống giang hồ Trung Nguyên thôi !

Không cam lòng trước viễn cảnh này, vì như thế thì Dư Hải Bằng biết đến bao giờ mới báo phục được gia thù ! Nhanh tay trao lại Tư Đồ Linh cho Tư Không Huệ vừa chạy đến, Dư Hải Bằng vội vàng lao đến ! Chàng tận lực bình sinh vừa ra chiêu vừa quát lên:

- Ta dù chết cũng quyết giết chết lão ! Đờ !

Y pháp cũ, lão giáo chủ cũng đẩy bắn ra một quả cầu khí lao thẳng vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng !

Lão còn cười cợt:

- Tiểu tử ! Công phu trong Thiên Địa Bí Lục không làm gì được bốn nhân đâu ! Xem đây !

Veo... Veo...

Tiếng rít gió do quả cầu khí tạo ra một lần nữa lại xuất hiện ! Và cũng lại một lần nữa mọi người đều bị cuốn hút vào trận giao tranh vô tiền khoáng hậu này !

Cùng với sự kinh ngạc như mọi người, Tư Không Huệ còn có thêm một sự kinh ngạc khác ! Hóa ra trước đây, Dư Hải Bằng đã nói đúng về việc Thiên Địa Bí Lục bị rơi vào tay tên giả danh giáo chủ U Minh Giáo, nên bây giờ lão tặc họ Lưu mới vanh vách nói ra như thế ! Ngoài ra, Dư Hải Bằng vẫn không nói cho nàng biết là chàng cũng có luyện qua võ công trong Thiên Địa Bí Lục ! Vậy còn những gì nữa mà Dư Hải Bằng còn đang giấu nàng không ?

Do hoang mang là vậy nên Tư Không Huệ bắt đầu chăm chú quan sát lại mọi cử động thế và thân pháp của Dư Hải Bằng !

Ầm !

Cùng một lúc, cả Dư Hải Bằng lẫn lão giáo chủ U Minh Giáo đều bị dư kinh chấn động ! Nhưng Dư Hải Bằng thì bị chấn động nhiều hơn so với lão giáo chủ U Minh Giáo. Điều này cho thấy rằng thần công của lão giáo chủ xem ra chiếm ưu thế nhiều hơn cử động pháp của Dư Hải Bằng !

Veo... Veo...

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm !

Một khi đã chiếm được ưu thế thì lão tặc họ Lưu đâu để gì bỏ lỡ dịp may ! Trước sau lão tặc họ Lưu phát ra hai kích nữa với hai quả cầu khí lao vào Dư Hải Bằng !

Dư Hải Bằng đang mang trong người đến một trăm năm công phu tu vi do Hồi Nguyên Đan ban cho nhưng sau hai lượt chạm chưởng nữa Dư Hải Bằng lần lượt bị đẩy lui thêm ba bước nữa !

Biến sắc và kinh tâm, Dư Hải Bằng vội vàng thi triển Túy Tiên bộ pháp để tạo cơ hội cho chính chàng kịp điều hòa khí huyết sau ba phen chấn động !

Lão giáo chủ thấy thế bèn cười rộ lên:

- Ha... Ha... Ha... ! Dư Hải Bằng ! Do cảm mến bản lãnh của ngươi, bốn nhân giành cho ngươi một cơ hội đấy ! Nếu ngươi chịu đầu phục bốn nhân, cùng nhau xưng bá trên giang hồ thì bốn nhân nhất định giành cho ngươi một con đường sống.

- Câm đi ! Lão chó nên mơ mộng nữa ! Xem chưởng đây !

Vù... Vù...

Veo... Veo...

Ầm ! Ầm !

Vù... Ầm...

Veo... Veo... Âm !

Nhờ vào Túy Tiên bộ pháp nên phương vị của Dư Hải Bằng luôn thay đổi ! Do đó, sau một loạt năm lần chạm kinh nữa, Dư Hải Bằng tạm giữ được thế quân bằng !

Việc đó nếu có lợi cho Dư Hải Bằng thì lại khích nộ lão tặc họ Lưu. Lão luôn miệng gầm lên và thóa mạ:

- Cũng là bộ pháp của lão Túy cầu à ? Đờ !

- Hừm ! Tiểu tử ! Người không dám đường hoàng giao đấu với bốn nhân sao ?
Này !

- Người có còn là nhân vật hảo hớn nữa không ? Hay người đã biến thành giống rùa chỉ biết thụt cổ mà thôi ? Đờ này...

Veo... Veo...

Âm ! Âm !

Mỗi một câu thét lác của lão là mỗi một quả cầu khí bay ra. Mỗi một lần lão thóa mạ là mỗi một lần lão xuất chưởng. Vì thế, trong khi Dư Hải Bằng tạm bảo lưu được chân khí thì lão tặc họ Lưu đã có dấu hiệu xuống sức.

Điều này không một ai nhận ra trừ chính lão và Dư Hải Bằng là hai người đương cuộc. Vì thế, không bỏ lỡ cơ may, Dư Hải Bằng bèn ngưng việc thi triển Túy Tiên bộ pháp. Chàng đường hoàng hiện thân và ngang nhiên đối mặt với lão.

Chàng tận lực bình sinh vừa xuất kinh vừa gầm lên:

- Thiên Hôn chưởng ! Đờ !

Âm !

- Địa Âm Chưởng ! Đờ !

Âm !

- Còn đây nữa này !

Âm !

- Nửa này !

Âm !

Âm !

Nhờ vào đấu pháp thích hợp, đợi đến khi đối phương đã tiêu hao bớt chân lực mới tận lực ra tay nên Dư Hải Bằng bây giờ đã làm cho lão giáo chủ họ Lưu cùng thất điên bát đảo với chàng.

Sau một loạt xuất chưởng, cả hai lúc này đã cùng lâm vào tình trạng không khác nhau là bao nhiêu. Thân pháp, chưởng pháp của cả hai dần dần trì trệ lại. Và đây cũng

là lúc khẩn trương nhất không những cho hai người đang giao chiến mà còn là sự khẩn trương của cả hai phe.

Quả vậy, Dư Hải Bằng đang tận dụng toàn bộ chân lực trong người lên song thủ khi chàng thở hào hển nói:

- Lưu lão tặc ! Lão đã từng nắm giữ Thiên Địa Bí Lục trong tay, vậy lão có biết chiêu Thiên Hôn địa ám này không ? Đỡ !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Như đã nói, do trước kia Dư Hải Bằng dựa hoàn toàn vào chân nguyên dương cương do Hồi Nguyên Đan tạo thành nên chàng đã dùng Thiên Hôn chưởng thành Thiên Dương chưởng công, đã đổi Địa Ám chưởng thành Địa Âm chưởng công và hợp cả hai chưởng trở lại thành kỳ chiêu “Thiên Địa giao thái”. Nhưng say này, vì nguyên nhân nào thì chàng chưa rõ mà Thiên Dương và Địa Âm chưởng công đã mất đi nhiệt khí và hàn khí. Do đó, cả hai đã trở lại hình thái lúc ban đầu là Thiên Hôn và Địa Ám chưởng như Thiên Địa Bí Lục có chỉ dạy. Tuy nhiên, chàng vẫn còn biết rõ uy lực kinh hồn khi hợp hai chưởng lại làm một, biến thành kỳ chiêu Thiên Hôn địa ám chưởng như chàng vừa nói ra. Điều này thì Thiên Địa Bí Lục nào có một lời nào nhắc đến.

Do đó, thoát nghe Dư Hải Bằng nói lên điều này, không riêng gì Tư Không Huệ là người thuộc Thiên Địa Bảo, mà cả giáo chủ U Minh Giáo cũng phải ngạc nhiên. Lão cười lên:

- Ha ha ha... Người đã phát cuồng rồi sao tiểu tử ? Làm gì có...

Nhưng lão phải ngưng ngay lời châm chọc khi nhìn thấy lớp sóng kinh quái dị vừa được Dư Hải Bằng đẩy ra. Rõ ràng là hai luồng kinh khác biệt nhau nên chúng không trộn lẫn vào nhau. Ngược lại, cả hai lại tạo thành một lớp xoáy kinh cực kỳ lợi hại.

Gương mặt da người chết của lão vẫn không biến đổi, nhưng âm sắc giọng nói của lão lại đổi biến. Lão vội vàng gầm lên điên loạn:

- Hay lắm ! Để xem nào ! Đây !

Veo... Veo...

Quái dị trên chỗ tưởng. Một người thì dùng chưởng lực để tạo nên xoáy kinh, còn một người thì dồn nén chân lực tạo thành một quả cầu khí. Cứ thế, quả cầu khí luân phiên chao đảo vào cuộn tròn trong lớp xoáy kinh như thần long giỡn sóng. Khiến cho cuộc giao chiến này biến thành cuộc giao chiến độc nhất vô nhị chưa từng có trên giang hồ cả trăm năm trước lẫn trăm năm về sau.

Và sau cùng là một tiếng chấn kinh cực mạnh liên vang lên, sau đó là một loạt dư âm nổi tiếp.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Dư Hải Bằng và lão tặc họ Lưu cùng thoái lui nửa trượng dài sau lần chạm chiêu này.

Và lúc Dư Hải Bằng vừa điều hòa chân lực xong định chồm lên thì lão giáo chủ cũng đã phục hồi xong một phần nào chân nguyên. Hai tròng mắt của lão đột nhiên đoanh tròn và dần dần đỏ sọng lên. Thân hình lão chột run lên hai lượt. Rồi không hiểu nghĩ sao, lão thay vì lao bổ đến tiếp tục giao đấu với Dư Hải Bằng thì lão lại đảo người một cái.

Kinh nghi, Dư Hải Bằng liếc chừng từng cử chỉ của lão. Và chàng chột kinh hoảng khi thấy lão vừa đảo người vừa quờ tay định chộp giữ Tư Đồ Linh đang nằm trong vòng tay ôm giữ của Tư Không Huệ. Chàng vội vàng thét lên thất thanh:

- Coi chừng đó ! Lão thất phu ! Lão...

Đã là đại cao thủ thì chỉ cần một chút cơ hội là định cực liên biến đổi. Dư Hải Bằng do không ngờ lão tặc đột nhiên giở trò nên chàng hoàn toàn bất lực.

Thế nhưng, tiếng thét của chàng vừa kêu lên đã kịp giúp cho Tư Không Huệ phản ứng. Nàng kéo Tư Đồ Linh ra phía sau lưng nàng, và lệ làng đẩy ngọc thủ ra phát thành chưởng lực đập bổ vào ngực của lão tặc họ Lưu.

Do bất ngờ, lão tặc họ Lưu không những không chộp được Tư Đồ Linh mà lại còn bị chưởng kinh của Tư Không Huệ đập phải.

Lão hé miệng thổ ra một búng máu và gào lên sững sốt:

- Người... Hay lắm ! Hay lắm ! Ha ha ha...

Đột nhiên lại bật cười như thế, hành vi của lão giáo chủ thật khó hiểu. Và càng khó hiểu hơn khi lão chộp giữ Tư Không Huệ vào tay lão. Lão vừa lôi Tư Không Huệ chạy đi, vừa ném lại một câu:

- Dư Hải Bằng ! Người không được vọng động nha ! Bằng không, đừng trách bốn nhân không biết thương hương tiếc ngọc đó !

Hiểu được ý định của lão một cách mơ hồ, Dư Hải Bằng vội kêu to:

- Lão không được làm bậy đó ! Bằng không dù chân trời góc bể gì ta cũng không buông tha lão đâu !

Cũng lúc đó, Tư Không Huệ cũng kêu lên:

- Lão buông ta ra ! Buông ta ra ! Dư Hải Bằng, mau đến cứu ta !

Đáp lại tiếng kêu cứu của Tư Không Huệ và tiếng hăm dọa của Dư Hải Bằng lão tặc họ Lưu trước khi biến mất vào cánh rừng tối đen thâm u đã ném lại một câu:

- Yên tâm đi ! Con nha đầu này và bọn người các người cứ tạm thời lưu lại đây đã ! Ha ha ha...

Phịch !

Vất bỏ Tư Không Huệ lại không một chút thương tích, lão giáo chủ U Minh Giáo liền bay biến đi mất.

Ngay lúc đó, khi Dư Hải Bằng lao đến đu đưa Tư Không Huệ thì phía sau lưng chàng liền có hàng loạt âm thanh chột vang lên:

- Giáo chủ ! Chờ bọn thuộc hạ với...

- Giáo chủ...

- Hừ ! Lão đã bỏ bọn người rồi. Bây giờ thì bọn người đền tội thôi !

- Phải đó ! Giết hết bọn chúng đi ! Phải trả lại cái hận bị bắt giam hàng bao lâu nay.

Ầm ! Hự ! Ầm... Ầm...

Thế là các vị chưởng môn nhân của năm phái bây giờ mới phát tác lên để trút hận. Và bọn giáo đồ U Minh Giáo đành phải chịu cảnh mệnh chung.

Dư Hải Bằng nhẹ nhàng đu đưa Tư Không Huệ đến chỗ Tư Đồ Linh để cùng chăm sóc cho cả hai. Còn Tư Mã Hoa thì đến bấy giờ mới nhỏ giọt nước mắt thương tâm cho cái chết thảm của Kha Uyển.

-oOo-